

מה "נשיא" אל "הכל"

פּוֹתַחַיִן בְּדַבַּר מַלְכוּת

משיחת פורים ה'תשמ"ז - בלתי מוגה

למעליותא, במצב בני ישראל (כנ"ל בארוכה) – והלא דבר הוא.

והביאור בזה יובן בהקדים ביאור כללות הענין דמצב העולם לפני הגאולה (כדלקמן).
ובהקדמה:

הגמרא (בזמנה) קבעה ש"כלו כל הקיצין ואין הדבר תלוי אלא בתשובה". לאחר זה באו רש"י, תוס', הפוסקים, הראשונים והאחרונים. עד לאחרוני האחרונים. ובמשך הדורות כולם למדו ענין זה כפי שהוא בגמרא, ברמב"ם, בפוסקים ועד לאחרוני האחרונים.

אמנם, לימוד ענין זה היה רק מזמן לזמן, עד שבא כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו והכריז ב"שטורעם" – "לאלתר לתשובה לאלתר לגאולה!" וציוה להדפיס ולהפיץ את ההכרזה בפירסום גדול וב"שטורעם" דוקא, ולמרות שהיו לו מפני זה קשיים (אינני רוצה להשתמש בביטוי חריף יותר, אף שהיו לו הרבה יותר מסתם קשיים), אף-על-פי-כן המשיך לפרסם את ההכרזה הזו וציוה להדפיסה כדי שתשאר לדורות הבאים אחריו, והענין נמצא בדפוס גם עכשיו, רק שצריך להוריד את הספר מהמדף ולקרוא זאת עוד הפעם (אבל לא רק בתור חזרה על הישנות, שהרי אם דברי צדיקים בכלל עומדים לעד, על אחת כמה וכמה בענין עיקרי כל כך שהוא עצמו ציוה להדפיס).

וכמדובר כמה פעמים – דוקא לדבר בולט לא שמים לב.

ענין הקיצין נמצא כבר בכמה וכמה ספרים, החל מהרש"ג, וכן הרמב"ם וכן בספר "מגילת המגילה", ועוד, לאחר זה התפרסם גם "קץ" בשם אדמו"ר הזקן, ועושים מכל זה "שטורעם" – אבל לא שמים לב שגם

במפרשי הרמב"ם, בכמה שו"ת וכו', ואעפ"כ – לא מציינו שיחזרו על זה פעם אחר פעם, בלי הרף – מלבד בזמנים מיוחדים ביותר ובמקומות מיוחדים, וגם בהתוועדויות של רבותינו נשיאינו, ואפילו בשנים הקודמות בתקופה האחרונה – לא חזרו על פסק דין זה אלא בזמנים מיוחדים. ואם-כן, מהו הטעם לשינוי בזמן האחרון?

ב. שאלה מעין זו ישנה גם בעוד ענין כיוצא בזה, דהיינו אודות ההשפעה על אומות העולם לקיים ז' מצוות בני נח, אשר לאחרונה מדברים על כך ריבוי פעמים, הלוך וחזוק, ללא הרף.

וגם בזה, השאלה היא על-דרך הנ"ל בנוגע להגאולה:

עצם הדבר איננו המצאה ח"ו אלא פסק-דין ברור ברמב"ם: "צוה משה רבינו מפי הגבורה לכוף את כל באי העולם לקבל מצוות שנצטוו בני נח", כלומר שהטעם לפעולה על אומות העולם הוא לפי שכך צוה משה רבינו מפי הגבורה בשעת מתן תורה, "ומסרה ליהושע ויהושע לזקנים" וכו', עד שנקבע פסק דין ברמב"ם "בלשון צחה וברורה... לקטן ולגדול", ואם-כן, אין שום ספק בנוגע לחיוב שבדבר, אבל עדיין נשאלת השאלה הנ"ל:

הרי מאז שהרמב"ם כתב פסק דין זה, ונדפס ונתפרסם כו' עד לדורנו זה, עברו מאות שנים שבהם היה הדין בתקפו. ואף-על-פי-כן – לא מציינו שיידברו על כך, לעתים כל כך תכופות, פעם אחר פעם?

ג.... ונחזור לעניננו:

כיון שהיום אפשר להשפיע על אומות העולם לקיים ז' מצוות בני נח, מובן שנהיה שינוי, למעליותא, במצב העולם, וכן שינוי,

א. לאחרונה התעוררה שאלה אודות השינוי בענינים המדוברים בהתוועדויות. ובהקדמה:

ברור שכל המדובר איננו "המצאה" ח"ו, אלא לקוח מספרים, ממדרשי חז"ל, ומאמרי רבותינו נשיאינו וכיוצא בזה (ועד שבחלק מהדברים מראים את המקור בגלוי כו'). ואם-כן מתעוררת השאלה:

מהו פשר השינוי אשר דוקא בשנים האחרונות, הנה בכל התוועדות מדברים באריכות, ולעתים קרובות ביותר – אודות הקץ והגאולה?

הרי היו התוועדויות רבות בשנים הקודמות (בשנים הראשונות), וכן ריבוי התוועדויות ושיחות של רבותינו נשיאינו שלפני זה, ובהן אמנם הזכירו, מזמן לזמן, אודות ענינים אלו, אבל לא עשו מזה עיקר גדול כל כך, ואילו עתה – בכל התוועדות משתדלים לבחור את המאמרים בענין זה ולחזור עליהם, ולהדגיש פעם אחר פעם את השייכות של הגאולה לכל אחד ואחת מישראל "למגדול ועד קטן", ובלשון פסק דין הרמב"ם (שכתב את ספרו לכל אחד "לקטן ולגדול"):

"צריך כל אדם שיראה עצמו כל השנה כולה כאילו חציו זכאי וחציו חייב, וכן כל העולם חציו זכאי וחציו חייב כו' עשה מצוה אחת הרי הכריע את עצמו ואת כל העולם כולו לכף זכות וגרם לו ולהם תשועה והצלה". והשאלה היא:

דברי הרמב"ם מיוסדים על הגמרא במסכת קידושין (כמצוין במפרשי הרמב"ם) ומאז שהרמב"ם נדפס ונתפרסם – נתפרסמו בתור פסק-דין ברמב"ם, לאחר זה הובאו

בשיחות שנדפסו בדורנו (ועד עתה היו בכתב או נעתקו בקופיר ביותר מהעתקה אחת) – ישנם קיצין החל מ"קץ" שנאמר על-ידי אדמו"ר (מהרש"ב) ני"ע על שנת תרס"ו (וכו"ב, כמוזכר כמ"פ) ועד לקץ שנדפס בימינו ב"הקריאה והקדושה" על שנת תש"ג, תש"ד וכו' (כנדפס שם).

וא"כ רואים שמאז ש"כלו כל הקיצין" בזמן הגמרא, עברו שנים רבות כל כך, עד שבשנת תרס"ו ישב אדמו"ר ני"ע בהתוועדות ואמר "קץ" על שנה ההיא – אבל הענין נשאר רק אצל אלו שהשתתפו בהתוועדות או אצל אלו שהגיע לידם העתק השיחה, ואחר כך לא דיברו על זה במשך עשרות שנים, עד שבא כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו והחל ב"שטורעם" ד"לאלתר לתשובה לאלתר לגאולה".

וכאמור – ההדגשה היא על הפירסום בדפוס דוקא, והוא עצמו (במקום אחר) גילה את פתגם הצמח-צדק שענין הנדפס הוא **לדורות** – ובה התכוין לרמז אודות תוקף הדברים שבדפוס גם לאחר חיים חיותו בעלמא דין!

ומזה מובן, שכל הקיצין שנאמרו בכל הדורות החל מזמן הגמרא ועד לקץ הנ"ל שנתפרסם ונדפס על-ידי כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו, לא נאמרו לשעתם בלבד, אלא שהענין הוא בכל התוקף גם בשנים הבאות, ואם-כן, מתחזקת עוד יותר ("ווערט נאך שטורעמידיקער") השאלה "עד מתי?!"

ועיקר השאלה היא כיון שמדובר אודות קץ שנאמר על-ידי נשיא דורנו וגם מאז כבר עברו עשרות שנים!

ד. והנה, חיפשתי מה יכול להיות הביאור בדבר עד שהביאור היחיד שמצאתי הוא, שמעתי הענין עבר מ"הנשיא הוא הכל" אל "הכל", היינו לכל אחד ואחד מישראל. כלומר:

כל עוד היה הענין ד"הנשיא הוא הכל" וכל אנשי הדור היו מסורים אליו וכו', אפשר היה לצאת י"ח על-ידי-זה לומר שהענין שייך לנשיא הדור בלבד, אלא שאף-על-פי-כן בפועל "עדיין לא בא", אבל לאחר ירידת הדורות, כאשר המצב הוא ד"אכשור דרא" בתמיה, וביחד עם זה הולכים ומתקרבים לזמן ד"בעתה" ו"אחישה" (כמבואר בסוף דרושי פורים שבשערי אורה) – הרי עכשיו נהיה הכרח גדול יותר לעסוק בזה, וממילא הדבר נמסר לכל אחד ואחת מישראל.

ובנוגע לפועל – יש לפרסם, ביתר שאת וביתר עוז, עד שהענין יגיע לידיעתו של כל אחד ואחת מישראל, אשר על-ידי מעשה אחד ויחיד, דיבור אחד ויחיד, או מחשבה אחת

הקשיבו יהודים! הוספת מעשה אחד על-ידי כל אחד ואחת מכם – ובפרט על-ידי שלשה יהודים ביחד – יכולה להיות המעשה שהוא ה"מכה בפטיש" לפני הגאולה

האמיתית והשלימה

יחידה, ביכלתו להביא ישועה והצלה לעולם, כפס"ד הרמב"ם!

ולהוסיף ולהדגיש שעומדים בזמן ד"עקבתא דמשיחא", ובה גופא – עקבתא דעקבתא דמשיחא, ולכן, אפילו אם עד היום היה יכול לצאת ידי חובה בעבודתו של נשיא דורנו (שאפילו פירסם "קץ" וכו', כנ"ל) – הנה לאחר שמאז כבר עברו **עשרות שנים**, הרי זה דבר ברור שהדבר היחיד שעדיין לא נעשה הוא, להביא לידיעתו של כל אחד ואחת מישראל שקיום הלכה זו ברמב"ם הוא ענינו הפרטי!

ועל פי זה מובן מדוע אין ברירה ומוכרחים לדבר פעם אחר פעם ולהרעיש ללא הרף אודות הקיצין, אודות ימות המשיח וכל הפרטים שבזה, כדי שידעו את העיקר, אשר אין הכוונה רק אודות המדובר בספרים כו', אלא בהלכה מפורשת הנוגעת לכל אחד ואחת אנשים נשים וטף וכולם יחד (ובלי המגילה "ביום אחד") באופן ד"קהל גדול" לשון יחיד. וזהו גם הטעם לדיבור אודות ז' מצוות בני נח דוקא בזמן האחרון (דאי משום ביטול הסכנה בלבד, כנ"ל, הרי גם זה נתחדש כבר לפני כו"כ שנים):

ביאת משיח צדקנו קשורה, כמובן, בשינוי במצב העולם, ומכיון שרואים שכבר נפעל שינוי בעולם (כנ"ל) ואף-על-פי-כן עדיין לא בא, הרי זה גופא מוכיח ומחזק את הנ"ל, שמעתי הפעולה בזירוז הגאולה נעשתה עניינים הפרטי של כל אחד ואחת!

ה. ויש לעורר אשר לגודל חשיבות הענין, כדאי ונכון שבכל אסיפת כו"כ מישראל יזכירו ויעוררו:

הקשיבו יהודים!

הוספת מעשה אחד על-ידי כל אחד ואחת מכם – ובפרט על-ידי שלשה יהודים ביחד – יכולה להיות המעשה שהוא ה"מכה בפטיש" לפני הגאולה האמיתית והשלימה.

ובהוספה – דע"פ הלכה "מכה בפטיש" יכול להיות ברגע כמימרא, [ונפק"מ להלכה, בהלכות שבת וכמובא גם (ברמז) בפרש"י בנוגע למעשה בראשית (ובאריכות יותר – במדרש) בענין "ויכל אלקים ביום השביעי"].

ו. כאמור לעיל, זהו הביאור היחיד בענין זה, לאחר חיפוש, וביגיעה, ביאור מספיק לקושיא הגדולה הנ"ל: "היתכן?! ו"עד מתי?!"...

ובפרטיות יותר:

מעתי ההשתדלות להביא את הגאולה היא עבודת הרבים, רבים כפשוטו, אנשים, נשים וטף.

דהנה, ישנם עניינים שלגביהם צ"ל לאחרי גיל בר-מצוה, בעניינים אחרים צ"ל לאחרי גיל עשרים (ולדוגמא – מחצית השקל, כמפורש בכתוב, בשיעור חומש היומי "מבן עשרים שנה ומעלה"). ועל-דרך-זה ישנם עניינים השייכים דוקא ל"בן ארבעים לבניה" (דהיינו, להיות פוסק דינים), או "בן חמישים", "בן שישים" או "בן שבעים" וכו' וכו' –

אבל, לאידך גיסא, ישנם דברים כאלו ששייכים לכל אחד ואחת ממש, אנשים נשים וטף.

ובנדו"ד – על-פי המבואר לעיל בארוכה מובן, שפסק-דין הרמב"ם הנ"ל נוגע לכל אחד ואחת ממש;

וגם אם עד עתה היה אפשר לצאת י"ח בלימוד ההלכה בלבד, הנה לפי מהלך העולם כעת יש לשוב וללמוד את ההלכה, לימוד בשטורעם הכי גדול, עד שיהא לימוד המביא לידי מעשה – "מעשה אחד" שיביא "ישועה והצלה לעולם"!

לאחר שעבר כבר גם הקץ שנאמר על-ידי כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו וכבר אין מי שביכלתו לחשב קיצין – ויתירה מזו, אין צורך בחישוב קיצין, "גענוג חשבונות", ו"כלו כל הקיצין" בפשטות – צ"ל קיום ההלכה בפועל!

וגם אם קיום ההלכה יהיה באופן כזה שיעשה "מעשה אחד" שלא לשמה, אלא על מנת להביא ישועה והצלה לעולם – הרי כבר פסק אדה"י בהלכות ת"ת (ויסודו בגמרא מפורשת) "לעולם יעסוק (או "ילמד") אדם בתורה ומצוות שלא לשמה, שמתוך שלא לשמה בא לשמה".

ותורת החסידות מוסיפה ומבארת

ד"מתוך", היינו שה"לשמה" הוא הוא ה"תוך"
ד"שלא לשמה".

4. העברת הענין לידי כל אחד ואחת
מישראל היא (כאמור) הביאור היחיד
שמצאתי לתמיהה הגדולה הנ"ל. אמנם,
לכאורה, יכולה להתעורר שאלה בדבר:

איתא בגמרא – "א"ל רב כהנא ורב אסי
לרב: כתיב ביה בהושע בן אלה ויעש הרע
בעיני ה' רק לא כמלכי ישראל וכתוב עליו
עלה שלמנאסר וגוי" (מפני שלא הרשיע כשאר
המלכים בא הפורענות בימיו, בתמיהה)?

"אמר להו: אותן פרדסיות שהושיב
ירבעם על הדרכים כדי שלא יעלו ישראל לרגל
בא הושע וביטלן ואף-על-פי-כן לא עלו
ישראל לרגל, אמר הקב"ה אותן שנים שלא
עלו ישראל לרגל ילכו שבי" (הואיל שאין
מוחה בידם והן לא עלו וילכו בשבי).

והנה, מכיון שסיפור זה הוא חלק
מ"תורת חיים", הרי הוא הוראה בחיים,
וצריך ללמוד ממנו הוראה, וממילא יש מקום
להתכונן בתוכן הסיפור:

הגדירות שהעמידו מלכי ישראל כדי
שישראל לא יעלו לרגל היו מפני החשש שלהם
שמה על-ידי העליה לרגל יהיו ישראל קשורים
למלכי בית דוד ואע"פ שתחת מלכי ישראל
היו עשרה שבטים ותחת מלכי בית דוד רק
שבת יהודה ושבת בנימין, בכ"ז חששו שעל-
ידי עליה לרגל של יהודי אחד, ואח"כ עוד
יהודי אחד וכו'. תהיה חלישות במלוכה
שלהם כתוצאה מחיזוק מלכות בית דוד.

עד שקם הושע בן אלה (הגם שמלבדו היו
עוד מלכים צדיקים ממלכי ישראל) וביטל את
כל ההגבלות והכריז – "כל הרוצה לעלות
יעלה".

ואף-על-פי-כן – הוא עצמו נשלח לגלות
ועמו כל עשרת השבטים!

וטעם הדבר – לפי שעד שסילק הגדירות
לא עלו ישראל לרגל מפני שלא היו יכולים
(וממילא לא היו חייבים), ואילו לאחר שהסיר
ההגבלות – הנה אע"פ שכוונתו היתה
לטובה, אבל כיון שהדור לא היה במצב
ד"אכשור דרא" ולפועל לא עלו למרות ביטול
ההגבלות, הרי התוצאה ממעשיו היתה ש"נטל
הקולר מעצמו", "אני את נפשי הצלתי"
והחובה הוטלה על כל עשרת השבטים
ו"הואיל שאין מוחה בידם והן לא עלו יגלו
וילכו בשבי!"

ועפ"ז יש לתמוה לכאורה על האמור לעיל
שהשליחות לזרז את הגאולה מוטלת על כל
אחד ואחת, אנשים נשים וטף!

אמנם, באמת, אין מקום לשאלה כלל, כי,
במה דברים אמורים שיש צורך בהירות הנ"ל
– כשעומדים בדרגה נעלית כזו, אבל באנשים

זהו הביאור היחיד בענין זה, לאחר חיפוש, וביגיעה ביאור מספיק לקוישיא הגדולה הנ"ל: "היתכן?! ו"עד מתי?!...!"

כערכנו אין זה שייך כלל.

ועוד ועיקר:

בנדו"ד לא מדובר כלל אודות הטלת
הקולר (על הרבים או על היחיד) שאם לא
יעשו אזי... אלא זירוז בלבד דכיון שכלו כל
הקיצין, כולל הקץ שהכריז נשיא דורנו. הרי
מעשה **מזויזים** את כל אחד ואחת מישראל
(שבלאו הכי הרי הוא שייך ל"ממלכת כהנים
וגוי קדוש" ו"כהנים זריזין הם" ו"אין מזויזין
אלא למזויזין"). ומודיעים את הכתוב
בספרים (ועד ל"קול קורא" ד"לאלתר
לתשובה לאלתר לגאולה") – שאין הדבר
תלוי אלא בדבר אחד, בתנועה אחת.

ומכיון ש"אין גוי אתנו יודע עד מה", לומר
מהי תנועה זו, ולאידך – ברור שישנו מי
שיכול לפעול את הפעולה הראויה על-ידי
מעשה אחד, לכן צריך כל אחד ואחת
להשתדל בזה, והן לא – גם אם המעשה
הנוסף שלו לא יביא, ח"ו, ישועה והצלה –
הרי קיים ציווי של הקב"ה על-ידי מעשה,
דיבור או מחשבה.

ח. ועוד ענין בזה:

ידועה קושיית העולם בדברי הגמ' "חש
בראשו יעסוק בתורה כו', חש בגרונו יעסוק
בתורה כו', חש במעיו יעסוק בתורה כו'"
(ועל-דרך-זה בכל האברים):

היתכן?! רואים במוחש אדם שהוא "חש
בראשו" ועוסק בתורה ובכל זאת נשאר לו
כאב-ראש, ועל-דרך-זה בשאר הענינים
המנויים בגמרא!

ומובן, שהביאור בזה צריך להיות ביאור
פשוט, שהרי מרז"ל זה נאמר בלשון צחה
וברורה, והביאור:

על התורה נאמר "זה ספר תולדות אדם"
ו"זאת התורה אדם", וכשם שבאדם (בכלל,
ואצל יהודי בפרט) יש ראש, לב, ושאר אברי
הגוף, כדאיתא באבות דרבי נתן שגוף האדם

הוא "עולם קטן" הדומה ל"עולם גדול" (שיש
בו ראש הארץ, טבור הארץ וכו', ככל הפרטים
שנימנו שם) – כך יש בתורה חלק שקשור
בראש דוקא, וחלקים אחרים שהם בדוגמת
שאר האברים.

ולכן, כדי שעל-ידי העסק בתורה לא יהיה
"חש בראשו" צריך למצוא את חלק התורה
שהוא הראש שבתורה, ואזי בודאי יבריא
שהרי התורה (ועל-דרך-זה התשובה) מביאה
רפואה לעולם.

ובגדולי ישראל – היה כן בפועל שבעת
מיחוש בענין פרטי מצאו את החלק בתורה
שבו נמצאת הרפואה לאותו ענין, ועל-ידי-זה
נפעלה רפואת גופם בפשטות, משא"כ במי
שבמעמד ומצב ד"אין גוי אתנו יודע עד מה".

ומכיון שזהו הביאור הפשוט, ע"פ נגלה,
במחז"ל זה – יש לומר על-דרך-זה בנדו"ד
(כנ"ל בארוכה):

מסוגיית הגמרא בסיום מס' סוטה מובן
דמאמר חז"ל "כלו כל הקיצין ואין הדבר תלוי
אלא בתשובה" – חל על ימים אלו ושוב אין
מקום לדחות את הקץ יותר.

ומכיון שהתשובה היא "בשעתא חדא
וברגעא חדא", מובן שהפעולה בזה יכולה
להיות על-ידי מעשה אחד בלבד, אלא ש"אין
גוי אתנו יודע עד מה" מהו ה"מעשה אחד"
שיביא את הגאולה בפועל, לכן מוטלת
השליחות על כל אחד ואחת.

ט. ויש להוסיף ולהדגיש דנוסף על
הסימנים שבסיום מסכת סוטה, ברור
שבזמננו "כלו כל הקיצין", כולל גם, ובפרט,
מפני המעמד ומצב המיוחד דדורנו זה ולאחר
כל מה שעבר על דור זה בפרט – ו"לא תקום
פעמיים צרה".

ועוד ועיקר – מפני החושך הכפול
והמכופל, עד כדי כך שצריך לעורר ולהתווכח
וכו' אודות הזכרת משיח צדקנו וענין הגאולה,
ולא רק הזכרה **בפה**, אלא גם אודות
המחשבה אודות משיח...

ויתירה מזו: כיון שכל דבר קשור בתורה
באה "טענה" חדשה – מכיון שאמרו חז"ל "גי'
באין בהיסח הדעת... משיח מציאה", וכמו
שנאמר על משיח "מצאתי דוד עבדי", אשר
לכן, הרי אדרבה **אסור** לדבר על משיח...

ואולם, נשיא דורנו בודאי ידע מחז"ל זה,
ואף-על-פי-כן ציוה להדפיס את ההכרזה
ד"לאלתר לתשובה לאלתר לגאולה", ובכוונה
שיתבוננו בדבר, מתוך התעניינות, ועד
לתוצאות במעשה בפועל!

ט. ע"פ כל האמור לעיל מובן בפשטות
הטעם לאריכות הדיבור, לעתים קרובות, הן
בענין הגאולה והן בענין השפעה על אומות
העולם לקיים שבע מצוות בני נח:

ריבוי הדיבור אודות הגאולה הוא מפני שעצם הדיבור בדבר מבטל את פיתויי הייצר הרע שבא וטוען שעדיין חסרים לו ענינים אחרים ולמה לו לדאוג אודות משיח צדקנו והגאולה... בני ישראל כבר היו בגלות כל כך הרבה שנים, ובמילא מהיכי תיתי, שישהו בגלות עוד כמה שנים, ואפילו אם הגלות תמשך עוד אלף ותשע מאות שנה – גם לא איכפת לו!!! הוא עסוק בענינים חשובים!

ולכן חוזרים ומדברים על כך פעם אחר פעם כדי לעורר ולהזכיר שאין שום הבדל אם הוא אדם שעסוק בענינים גדולים וטובים או שאיננו עסוק, מדובר על כך ש"שכינתא בגלותא", בני ישראל הם בגלות, וגם הוא עצמו נמצא בגלות, ואי לאו חושך הגלות לא היה אומר דבר שכזה! ואדרבה – הא גופא ראייה שנמצא **בעמקי הגלות!**

ועוד ועיקר:

לדעת כל גדולי ישראל בזמן האחרון (ולאו דוקא רביים חסידיים) – עומדים עתה לאחר שכבר "כלו כל הקיצין" (כמבואר במפרשי התנ"ך על דניאל, מפרשים שנתקבלו על-ידי יראי שמים ועל-דרך-זה בעוד כו"כ

ובפרטיות יותר: מעתה ההשתדלות להביא את הגאולה היא עבודת הרבים, רבים כפשוטו, אנשים, נשים ומף

(ספרים)!

ואין צורך בראיות לזה כיון שהדבר נראה ונגלה בעיני בשר, ובפשטות: כשלומדים את הגמרא בסיוס וחותרים מסכת סוטה רואים שהכוונה לרגעים אלו.

ולכן, מובן שדוקא עכשיו הזמן לדבר אודות הגאולה ומכיון שאין יודעים מה עוד מעכב – לעסוק בפועל **בכל** ענין שע"פ תורה שייך לזה (כנ"ל).

ועל-דרך-זה בנוגע לדיבור בענין ז' מצוות

בני נח:

מכיון שעומדים בזמן קרוב לגאולה, לאחר ש"כלו כל הקיצין", מובן שעתה הוא הזמן המתאים ביותר להכין את העולם כולו להיות ראוי לגאולה – ותתקיים בו תכלית הכוונה ד"לשבת יצרה".

י. ו"המעשה הוא העיקר" (ולא הדיבור בענין פלוני או בענין פלוני) – מעשה הגאולה האמיתית והשלימה על-ידי משיח צדקנו ורואים במוחש שזהו הזמן הכי מוכשר והזמן הכי אחרון להביא את הגאולה על-ידי "מעשה אחד",

ועל-ידי עשיית "מעשה אחד" ועוד "מעשה אחד" כו', עד למעשים רבים, הנה, לכל לראש מקיים מצות מלכו של עולם, וזוכה לחלקו בעולם הזה ולחלקו בעולם הבא, ועד שעל-ידי המצוה, לשון "צוותא וחיבור" זוכה להתחבר בעצומ"ה ית'.

וסוף סוף יזכהו הקב"ה למצוא את אותו מעשה, דיבור או מחשבה שעל-ידי-זה יביא "ישועה והצלה לו ולכל העולם כולו", ובפשטות – גאולה האמיתית והשלימה על-ידי משיח צדקנו!